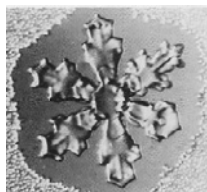
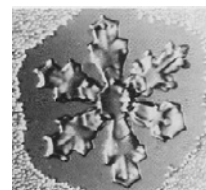

Výroční sněm Příchovice 25. – 26. 3.

Tak a je to tady. Je nám rok a to je důvod k oslavě a uspořádání sněmu. A protože nabídka návštěvy Jizerských hor byla více než lákavá, uskutečnila se oslava a sněm k tomu právě tam. Organizaci ohledně ubytování měla na starosti Martůle, a zbytek zúčastněných se domlouval na dopravě. Volba padla na autobus a odjezd v sobotu ráno.

Domluva ohledně autobusu byla více než zmatená. Já i Wanyanka jsme měly na mysli úplně jiný autobus, než na kterém jsme se dohodly, že pojedeme. Tuto naprosto nelogickou věc jsme ovšem zjistily až o mnoho dní později a za poněkud pochybných okolností. Rozhodně byl sraz v 9:00 v Praze na Florenci, nástupiště číslo 23.

Nastala určená sobota a my se začali pomalu, ale jistě scházet. Jako první dorazili na místo určení Wanyanka a Ayuta, po té já a nakonec jen tak tak dorazili Yuči a Tina. (Inachčawin pár dní před odjezdem ochořela.) Další informační šum nastal u mé osoby, když jsem si zcela automaticky vzala spacák, který nebyl potřeba. Ale za to se mi do krosny vešla spousta oblečení, což mělo své výhody. V klidu jsme nastoupili, usadili se (sice jinam, než jsme měli místenky, ale to nám nevadilo) a vyjeli směr Jizerské hory. Já jsem tak nějak pospávala, tudíž mi cesta ubíhala celkem rychle. Jak jsme se blížili na sever, přibýval sníh a krajina vypadala více nádherně.

Kolem poledne jsme dojeli do Kořenova, kde jsme měli přestoupit na bus do Příchovic. Ano, měli, skutečnost byla poněkud jiná. Vystoupili jsme na Kořenov, odbočka, což sice bylo správně, ale kolem nebylo vůbec nic. Dva metry vysoké závěje sněhu nepočítám. Netrvalo dlouho a našli jsme patřičnou autobusovou zastávku, ve

které jsme se schovali před vytrvalým deštěm. Ne, že by přšlo zas až tak moc, ale přeci jenom deštík o teplotě vyšší než bod mrazu a sněhové závěje na konci března nejsou vhodná kombinace. Zastávku jsem sice měli, ale autobus již ne. Prostě nejel. Nevíme proč, jestli se někde ztratil nebo jestli ho unesli mimozemšťani. Kdo ví... Ale tak podle nějakých zcestných informací to bylo do Příchovic tři kilometry (že to bylo měřeno vzdušnou čarou již nikdo nedodal), tak jsme se vydali do cíle pěšky.

Za neustálého pršení jsme šlapali po silnici pustou krajinou. Sem tam projelo auto nebo se kouřilo z komína, ale jinak mrtvo, pusto. Stále přší a silnice se mění v menší říčku. Poněvadž jsem na tyto extrémní podmínky nebyla vybavená, boty mám během patnácti minut promáčené. Ale co, zima mi nebyla, tak proč to řešit. Naštěstí byl zbytek oblečení na tyto podmínky přizpůsoben lépe. Po nějaké době jsme potkali nádraží. Hurá, tam budou záchody a lidi, kterých se pozeptáme na cestu. Opět poněkud mylná představa. Nádraží bylo naprosto vylidněné i vyvlakované. Sice bylo odemčené a jeden záchod se dal jakž takž použít, ale jinak nic. Ticho. Vybuchla tam bomba a nepřežil živáček. Stane se. Yuči odvážně vyšel na nástupiště, aby se setkal s hromadami sněhu. Tak jsme se trochu zahřáli a vyrazili dál na cestu.

Prší. Kdo by to byl řekl... Jdeme do kopce, po rovině, do kopce. A začínáme nadávat. A hádejte na koho? Správně, na Martůli. Ta tam nebyla, ale nápad to byl její. Chudák, její čáru života jsme velice radikálně zkrátili a ještě jsme vymysleli několik krutých trestů v podobě mnoha a mnoha čokolád. A tady jsme objevili vznik informačního šumu ohledně autobusu. Já i Wanyanka jsme měly na mysli autobus přímý a proto jsme se rozhodli jet autobusem nepřímým. Logické ne? Začínají se ozývat první ohlasy na promáčené boty (myslím, že Ayuta) a na těžký batoh (tady to byla Tina). Ale poněvadž jim to není co platné, tak šlapeme dál. Občas potkáváme nějaké obyvatele tohoto záhadného kraje, ale ti velice rychle zase mizí. Naštěstí jsme narazili na běžkaře, kteří nastupovali do auta a mohli jsme se

jich zeptat na cestu. Ehm... daleko. Moc daleko. Tak to jsme opravdu slyšet nechtěli, ale co se dá dělat. Dojít tam musíme. A abychom si potvrdili informace bežkařů, volá Yuči Mart'uli, aby nám popsala cestu. Tak nějak se chytáme a dokonce po nějaké době přestává pršet, což bereme jako dobré znamení. Ještě žijeme a nálada se stále udržuje celkem vysoko nad bodem mrazu. Vzhledem k bezútešné situaci ztroskotanců je to více než s podivem.

Ale odvážnému štěstí přeje a nakonec jsme se dostali do vysněných Příchovic. Vesele voláme Mart'uli, jestli jsme opravdu tam, kde chceme být a následně správci chaty. Ale copak? Že by další komplikace? No samozřejmě, správci nikdo neoznámil, že přijedeme a byl kdesi pryč, matně si vzpomínám, že v Hradci, nebo Liberci? No to je jedno, rozhodně značně daleko od nás. Tak Yuči vytáhl objednávací/rezervační lístek a ujistil se, že opravdu jsme ubytovaní, je to zaplacený a máme dokonce určený pokoj. Správce vše pochopil, vysvětlil nám cestu dál a vydal se zpátky domů.

Za to my nepochopili cestu a volali mu zpět, kudy, že to máme jít a opět začalo mrholit. Cestu jsme nakonec našli a začali jsme stoupat do dalšího kopečka. Dobře nám tak. Mlha by se dala krájet (jen chybí ten Rákosníček) a nálada začala poklesávat. Všichni jsme byli unavení, zmokli a svým způsobem zabloudění. Naštěstí jsme se nevzdali a došli až do Příchovic – tedy těch správných Příchovic. A teď zrada číslo nevím kolik, kde je ten barák, tedy chata. Volání správci v pořadí moc. Dolů, doprava kolem kostela, doleva, dolů ehm... Tak jdeme dolů a kolem kostela a doprava a kolem vleku a pořád dolů a ještě níže a už jsme zase v háji. Telefonát... tak sice nejsme v háji, ale úplně někde jinde. Vracíme se přes zajímavý sněhový rybníček zpátky ke kostelu a teď rovně a hledat. To se sice lehce řekne, ale všechny chaty vypadají pod metrovými závěsemi sněhu úplně stejně. Zkousím se ptát nějakých lidí, ale ti nic nevěděli. Nikdo nevěděl nic, ale nakonec chatu ČVUT objevujeme. Jenže je totálně prázdná a nemůžeme se doklepat, spíše domlátit, na někoho, kdo by nám otevřel.

Zdrčeně stoupáme na nejhlavnější křižovatku, tvoříme kroužek zmoklých slepic a povídám si o teple a suchu. Po nějaké době začínáme zpívat a tančit La Pikachu. (Menuje se to jinak, ale tohle je pro mě jediná zapamatovatelná forma této hry.) Když nás už vše omrzí, tak se vracíme k chatě v naději, že nám někdo otevře. Otevřel. Hurá. V předsíni zouváme botky a já zjišťuji, že nemám bačkůrky. Ale za to mám tlusté podkolenky, které poslouží úplně stejně. Asi tak po pěti minutách přichází správce a vysmátý nás provází po chatě, celou nám ji ukazuje a dává nám klíče od pokoje. Tak a jsme ubytováni. Převlíkáme se do suchého oblečení, minimálně o to činíme pokus, protože batohy promokly, a po zabydlení se si jdeme uvařit večeři.

V kuchyni se nám tak nějak podařilo dát dohromady potřebné množství nádobí a já se ujímám vaření špagetek (bez Štaflíka) s kečupem a sýrem. Yuči mezitím přepisuje na notebooku Ayutin zápis do kroniky. Po večeři následuje horký čaj a odchod do pokoje. V této době se chata stále jeví totálně prázdná. V pokoji se převlékáme do slavnostního, chystáme oslavu a zahajujeme sněm. Přiznáváme si činy, probíráme uplynulý rok a další kmenové záležitosti. Následuje slavnostní přípitek a jídelní oslava založení kmene.

jako

Po ukončení oficiální části sněmu se převlíkáme zpátky do civilu (kromě Wanyanky, která se obětovala a sestoupila do přízemí udělat čajík) a Yuči připravuje promítání fotek z Pow Wow a filmu Pár pařmenů. Wanyanka se vrátila s čajem a značně rozhozená, že je tam plno lidí. (A měla pravdu, pak jsme tam šli ještě jednou a před několika hodinami prázdná jídelna byla totálně plná. Klasická pohodička v zimě na horské chatě. Karty, jídlo, čaj a rum.) My ale raději svůj klid, tak jsme se pohodlně usadili v pokoji (já si vytáhla školu na přepisování) a začali čučet na film. Ayuta při něm totálně usnula, takže musel Yuči o kousek posunout notebook, aby do něj nešťouchala. Film skončil a ke spánku jsme se uložili všichni.

myšlenek. Odpoledne přijíždíme do Prahy a na různých stanicích metra se rozcházíme do svých domovů.

V neděli ráno vstáváme, snídáme a balíme. Protože máme ještě čas, tak koukáme na kousek Carcoolky, ale nakonec se zvedáme, abychom stihli busík do Prahy. Ještě se stavujeme u správce, kterému vracíme klíče a po radě, kde mají dobrou horkou čokoládu, vyrážíme do Příchovic (těch spodních) na autobus. Na to, jak nám ta cesta den před tím trvala dlouho a zdála se nekonečná, tak nyní jsme tam byli hned. Opět pršelo, ale tentokrát už to opravdu nikdo neřešil, protože přeci jenom čeká nás pak cesta autobusem a domů. Na zastávce jsme si ještě ověřili, že nám autobus opravdu jede a zapadli jsme do doporučené hospody na zmrzlinové poháry a horkou čokoládu. Času máme až až a tak hrajeme slovní kopanou. A skvěle se u toho bavíme.

Čas v hospodě uběhl příjemně rychle, tak ještě rychlá návštěva toalety a mizíme na zastávku, kde pokračujeme v kopané. Přijíždí náš autobus, nasedáme a vyrážíme směr Praha. Autobus je za chvíli plný, tak přestáváme hrát a každý se noří do svých vlastních

Arja

